

— „Бим-бам-бум!“ . . . Бучене, трясък, гърмене . . .

„Боже мили, какъв шум“, каза ядосано майка Земя. „Какво значи това. Ами че те ей-сега ще събудят децата ми“!

В това време всички камбани почнаха да бият ведно. С тяхното биене се чуваха и човешки гласове да викат: „Честита нова година!“

Тогава чак майка Земя разбра, че нова година е дошла. И тя поодви малко топлатата си покривка, понадигна кърпата от главата си, за да може по-добре да чува, как бият камбаните.

„Хубаво бият!“ помисли си тя. „Как хубаво и тържествено звучат! — И тъй още една нова година дойде: още една нова пролет, ново лято, нова есен и нова зима“.

И камбаните посрещаха новата година с „добре дошла“.

„Бим-бам-бум!“ . . .

И всички те имаха различни гласове: една — дебел, друга — тънък. Камбаната с най-дебелия глас звучеше тъй тъжно, като че ли щеше да заплаче. В това време камбаната, която имаше най-тънък глас, тъй весело звънеше, като че ли искаше да извести на хората нещо много радостно.

— Бим-бам-бум! Бим-бам-бум!

Те искаха да кажат много нещо. Как хубаво, как празнично звучеше тази камбанна музика!

Изведнаж на майка Земя ѝ хрумна нещо в главата: „Да би могло моето кокиче да чуе тази камбанена музика! То също има малко звънче. То трябва да зазвъни, да каже на пролетта „добър ден“ и да пожелае на всички добра година. . . Наистина, то би могло да научи нещо хубаво от камбаните“.

— Е, ами сега? Какво да стори майка Земя, та кокичето да чуе камбанния звън? Дали да поотвори вратата на земната спалня? Не, не може така, защото ще се събудят и другите ѝ деца.

Па и вън беше много студено; да отвори вратата — опасно. При това и неудобно беше да го буди: то беше тъй сладко заспало, овито в дебелината си сиво-